

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **O. S., a.s., B.**, proti povinnej **S. Č.**, rod. G., bývajúcej v B., o vymoženie **447,47 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 2 Er 211/2003, o dovolaní súdneho exekútora proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 12. novembra 2009 sp.zn. 17 CoE 9/2009, rozhodol

t a k t o :

Dovolanie súdneho exekútora **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bardejov uznesením z 11. mája 2009 č.k. 2 Er 211/2003-18 exekúciu vedenú súdnym exekútorom JUDr. L. B. pod č. EX X. zastavil. Oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi odmenu a náhradu hotových výdavkov vo výške 37,51 € do troch dní od právoplatnosti uznesenia. O zastavení exekúcie rozhodol podľa § 57 ods. 1 písm.h/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov. O trovách exekúcie rozhodol podľa § 203 Exekučného poriadku s tým, že súdnemu exekútorovi priznal podľa § 14 a § 15 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. odmenu vo výške 1 000,-- Sk, ktorá pozostáva z odmeny za 4 hodiny účelne vynaložené na exekúciu po 200,-- Sk za každú začatú hodinu, spolu 800,-- Sk, a to za úkony : 1/ prijatie, spracovanie, zaregistrovanie návrhu na vykonanie exekúcie, žiadosť o udelenie poverenia, spolu 1 hodina, 2/ vypracovanie upovedomenia o začatí exekúcie 1 hodina, 3/ vypracovanie zmluvy o vykonanie exekúcie – 30 minút, 4/ vypracovanie časovej špecifikácie – 15 minút, 5/ žiadosť o súčinnosť – OR PZ ODI – 20 minút, 6/ žiadosť o súčinnosť – Sociálna poisťovňa – 20 minút, spolu 3 hodiny 25 minút. Za dva úkony, a to získanie poverenia a doručovanie upovedomenia priznal exekútorovi paušálnu sumu po 100,-- Sk a podľa § 22 citovanej vyhlášky priznal súdnemu exekútorovi náhradu hotových výdavkov vo výške 130,-- Sk, a to za poštovné a kancelárske potreby.

Ďalšiu účtovanú odmenu podľa počtu hodín vynaložených na exekúciu za 1/ usporiadanie spisu a prípravu na predloženie súdu v rozsahu jednej hodiny, 2/ vypracovanie návrhu na zastavenie exekúcie v rozsahu jednej hodiny, 3/ žiadosť o súčinnosť – kataster v rozsahu jednej hodiny a 4/ vypočítanie cestovných náhrad v rozsahu jednej hodiny súdnemu exekútorovi nepriznal z dôvodu, že považoval tieto úkony za nedôvodne účtované a nepreukázané, nesúvisiace s vykonávaním exekúcie ako takej a nevykonané. Nepriznanie súdnemu exekútorovi ďalšej účtovanej odmeny podľa počtu hodín vynaložených na exekúciu za 1/ vyhotovenie žiadosti o udelenie poverenia + preštudovanie a spracovanie návrhu v trvaní jednej hodiny, 2/ vypracovanie zmluvy o vykonaní exekúcie v trvaní 30 minút, 3/ vypracovanie časovej špecifikácie v trvaní 45 minút, 4/ žiadosť o súčinnosť OR PZ ODI v trvaní 40 minút, 5/ žiadosť o súčinnosť – Sociálna poisťovňa v trvaní 40 minút, odôvodnil tým, že považoval za primeranú dobu trvania týchto úkonov maximálne v rozsahu, v akom ich priznal. Poukázal pritom na náročnosť týchto úkonov čo do štúdia, či obsahu a spracovania. Nakoniec súd prvého stupňa nepriznal súdnemu exekútorovi náhradu hotových výdavkov predstavujúcich cestovné výdavky vo výške 100,-- Sk, keďže bydlisko povinnej a sídlo exekútorského úradu je v tom istom meste a preto zisťovanie majetku bolo vykonané v mieste sídla exekútorského úradu.

Krajský súd v Prešove na odvolanie súdneho exekútora (JUDr. L. B.) uznesením z 12. novembra 2009 sp.zn. 17 CoE 9/2009 uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti výroku o trovách exekúcie ako vecne správne potvrdil. K námietkam súdneho exekútora v odvolaní, že časť úkonov súd považoval za nesúvisiace s exekúciou a prípadne aj nevykonané, odvolací súd uviedol, že nepriznané úkony nie je možné považovať za účelné, ktoré smerujú k dosiahnutiu cieľa exekúcie. Tieto úkony, napríklad žiadosť o súčinnosť – Správa katastra, preukázateľne zistené neboli. Niektoré úkony sú subsumované ako administratívne úkony v už priznaných úkonoch exekučnej činnosti. Náhrada za takéto úkony je zahrnutá priamo v časovej odmene exekútora podľa § 25 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. Pokiaľ ide o primeranosť doby vykonania jednotlivých exekučných úkonov odvolací súd poukázal na to, že súd prvého stupňa vychádzal z obsahu prvostupňového exekučného spisu a exekútorského spisu EX X., pričom exekútor vykonal uvedené exekučné úkony spôsobom použiteľným aj v iných exekučných konaniach, teda časová náročnosť týchto úkonov nie je tak veľká, že by bolo nevyhnutné spotrebovať na ne viac času, než to ustálil prvostupňový súd. Odvolací súd nepovažoval za dôvodné ani námietky súdneho exekútora v súvislosti

s nepriznaním cestovných výdavkov, keď nezistil okolnosti, za ktorých by túto položku bolo možné súdnemu exekútorovi priznať vzhľadom na to, že vyúčtovanie týchto ciest nie je v súlade so zákonom o cestovných náhradách, keď k cestovnému príkazu a vyúčtovaniu nie je predložený aj technický preukaz použitého motorového vozidla a navyše, nie je zistená účelnosť využitia motorového vozidla pred využitím mestskej hromadnej dopravy. Pokiaľ si súdny exekútor v rámci odvolacieho konania uplatnil nárok na úhradu 19 % dane z pridanej hodnoty (DPH), odvolací súd uviedol, že počas celého konania exekútor nepreukázal, že je platcom DPH, túto položku si v prvostupňovom konaní neúčtoval, preto v odvolacom konaní nebol dôvod na jej priznanie.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie súdny exekútor (JUDr. L. B., ktorému výkon funkcie súdneho exekútora zanikol uplynutím 31. marca 2010 a za jeho náhradníka bola ustanovená Slovenskou komorou exekútorov od 21. apríla 2010 JUDr. E. B., súdna exekútorka so sídlom v B. – pozn. dovolacieho súdu), navrhol ho zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil tým, že nepriznaním mu, v rámci trov exekúcie, odmeny za dôvodné a preukázané úkony mu jednak postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm.f/ O.s.p.) a okrem toho mu súd svojím rozhodnutím spôsobil škodu na majetku, keď ho ako tretiu osobu, ktorá nie je účastníkom konania vo veci samej, nepriamo zaviazal uhradiť ostatné trovy exekúcie. Vyslovil nesúhlas s konštatovaním súdu v súvislosti s cestovným, ako aj s tým, že niektoré úkony sú len administratívne a za takéto úkony je odmena zahrnutá priamo v časovej odmene exekútora.

Oprávnený ani povinná sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 37 ods. 1 veta druhá Exekučného poriadku), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243 ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm.a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm.c/] na zaujatie

stanoviska (§ 239 ods. 1 písm.b/ O.s.p.), alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm.a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm.c/ O.s.p.).

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Dovoláním napadnuté uznesenie nielenže nevykazuje znaky ani jedného z rozhodnutí uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., ale súčasne ide o uznesenie o trovách konania, proti ktorému ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. prípustnosť dovolania výslovne vylučuje.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné sa dovolací súd zamerá predovšetkým na okolnosti, ktoré dovolateľ v dovolaní namietal.

Podľa § 237 písm.f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv

a právom chránených záujmov. Zo spisu však nevyplýva, že by súdy v prejednávanej veci v prípade súdneho exekútora nerešpektovali niektoré z týchto práv. Vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia uvedené tvrdenie dovolateľa, o ktoré opiera prípustnosť dovolania podľa § 237 písm.f/ O.s.p. nemožno považovať za odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom. V súvislosti s rozhodovaním súdov o trovách exekúcie si súdny exekútor uplatnil odmenu za jednotlivé úkony exekučnej činnosti, o ktorom nároku aj súdy rozhodli. Nepriznaním tejto odmeny v uplatnenej výške však súdnemu exekútorovi nebola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ súdny exekútor ďalej svoje dovolanie (vychádzajúc z jeho obsahu) zrejme odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie o trovách exekúcie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vždy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z § 239 O.s.p., nebola preukázaná existencia dovolateľom namietanej vady konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm.c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie § 146 ods. 2 O.s.p.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. augusta 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová